

LAMPĚ VSTRÍC!

Finis coronat opus. V almanachu k patnáctému výročí otevření Divadla pod lampou slibujeme velký/velké rozhovor/rozhovory s jeho lodivody. Zde je, resp. zde jsou: ten s Ivanem Jáchimem vznikl v dubnu 1998 v rámci přípravy plzeňského dílu seriálu ...& kluby, který v letech 1998-2001 vycházel v hudebním měsíčníku Rock & Pop (viz číslo 5/98). Jeho pokračování v říjnu 2005 zhatily technické potíže nevyzpytatelného diktafonu, na který bylo mimochodem nahráváno i povídání v osmadvadesátém.

A jednu říjnovou neděli roku 2005, která skončila v hodině mezi psem a vlkem jedno říjnové pondělí roku 2005, proběhlo setkání na nejvyšší úrovni se zbylými dalšími ze tří, kteří tvořili kolegium. Tedy s Hankou Boříkovou, první ředitelkou Lampy, Ivanem Jáchimem, jejím dočasným nástupcem a v první půli devadesátých let nespornou šedou eminencí klubu (vzdor obecně tradované představě, která se zračí i v tištěné verzi almanachu, nebyl ředitelem od začátku) a Petrem Chourou, ředitele Lampy od roku 1995 dosud. Co všem těm bystrým mužům a ženě paměť zachovala, bude zjeveno... teď.

1) LAMPA BYLA DLOUHO JEDINÝ MÍSTO, KAM LIDI MOHLI CHODIT

"Nedělal obstrukce a dokonce si ani nejsem jistej, jestli chtěl nějakej demosnímek. Asi ne. Ono to bylo volný a on dával přednost tomu, že vlastně ten člověk je z Plzně, kapela je z Plzně."
(Radek Tolar, pozdější capo di tutti capi konkurenčního Cěčka, 2000)

Následující povídání je tak trochu podvod. Kombinuji zde dvě rozpravy, které jsem s Ivanem Jáchimem, mámou Divadla Pod Lampou (podle hesla "Jáchim je naše máma, Boříková je náš táta," které stálo na dveřích v Havířské 11), v posledních letech vedl. Ta první vznikla v dubnu 1998 pro účely "nekonečného cestopisu" ...& kluby, který v letech 1998-2001 vycházel v Rock & Popu, Bůh nebo kdo jej ochraňuj. Druhý session proběhl pro potřeby almanachu o sedm let později v jeho hlavním stanu v Dominikánské a mnohé z Pink Panthera bylo řečeno i tentokrát.

Obligátní otázka na úvod: co bylo před Lampou?

Vystudoval jsem v Praze školu a za studia chodil na Chmelnici... Někdy od roku 1987 jsme tady dělali koncerty: Psí vojáky, Mikoláše Chadimu, chodila na to kvanta lidí. Chodil jsem normálně do práce, těsně po revoluci udělal dva koncerty Karla Kryla, pak jsem dostal nabídku od MKS - a tím to začalo.

Ty koncerty, o kterých mluvíš, byly ve Svornosti? A pořádal jsi je s Jiřím Papežem?

On říká, že mě z té doby zná... Ale ty koncerty pořádala ZO SSM Stavoprojekt, kde jsem pracoval, trošku jsem ji použil jako kryt.

Vybavíš si, jestli bylo v týdnech před otevřením klubu ve vzduchu nějaké očekávání? Přeci jen to byl první podnik svého druhu ve městě...

Ne, protože... nevím. Neuvědomuji si to. Šli jsme dělat něco, s čím jsme neměli absolutně žádnou zkušenost. Jestli jsme si něco plánovali, jaká očekávání jsme z toho mohli mít...

Myslel jsem publikum.

Nevím... znal jsem známé, které by to mohlo oslovit, pak jsem měl zkušenost z koncertů, který jsem dělal dřív.

Když jste Lampu otevřeli, měl jsi nějakou představu o dramaturgii, o směřování klubu?

Já byl odkojený undergroundem a nezávislou scénou a na programu to bylo vidět. My jsme ten klub brali tak, že jsme chtěli být vepředu a chtěli jsme ukazovat... konfrontovat lidi s tím, co se děje ve světě. Tam hrál roli Bach: znal jsem se s ním někdy od roku 1982 a vždycky byl největší odborník na moderní hudbu, kterého jsem v Plzni znal. Hodně dopředu před všemi.

Je pravda, že už na začátku byl klub prolezlý dřevomorkou?

To ale nikdo neřešil. Byli jsme rádi, že jsme přemluvili lidi z tehdejšího MKS, že se jedna z těchhle prostor musí vyčlenit. Bylo těžký je přesvědčit, že se tam udělat prostor pro mladý, kde budou hrát

kapely a kde bude bar. Že je tam dřevomorka jsme věděli, že tam není v pořádku elektroinstalace jsme věděli, nikdo to tam nekolaudoval - tehdy se zákony podceňovaly, dneska by se takový podnik otevřít nedal.

Pak tam nastal problém s restitucí, ale to bylo až později.

Vzpomeneš si na lidi, kteří se podíleli na rekonstrukci a prvních měsících chodu?

Ty bláho... kdybych někoho jmenoval, určitě bych na někoho zapomněl a to by byla škoda.

Nebo postavu, která by Lampě dávala šmrnc a kolorit?

Určitě to byl Petr Karlíček... Vidím ty lidi před sebou, ale jestli mám něco katastrofálního, tak je to paměť na jména.

Dobrá. Kmenové kapely?

Ty z desky Pod Lampou na baru. Pak Znouzectnost, která u nás zažila vrchol své kariéry - i když ten ekonomický přišel až potom. Burma Jones: pamatuji si na koncert, kdy tam přišli loviči od Popronu a ještě od nějaké jiné firmy... na Burmu chodilo spoustu lidí a mladý holky.

V Lampě od začátku hrálo hodně zahraničních kapel...

Tehdy se hodně rychle rozkřiklo, že se tady dá hrát a spíš jsme si vybrali. A dostaly se sem i ty velmi dobré - třeba Swamp Terrorists, Breath Of Life...

Jak jste je sem dostávali?

Všelijak. Dobře to fungovalo, pokud si dobře pamatuji, s Láďou Chrenovským. Ten měl agenturu a dva - tři roky po revoluci vozil kapely. Dneska je z něj filmový producent a když se potkáme na festivalu Finále, tak na to vzpomínáme.

Vzpomeneš si ještě na časopis Lampa Report?

Tehdy jsem měl ještě pocit, že se s lidmi dá pracovat, že je to zajímavá. Ale víc než dvě čísla to nevydrželo.

Když už jsme u médií - Lampa zanechala docela výrazný otisk v prvním plzeňském soukromém rádiu a televizi - a ostatně: nebýt TV 19, nebyla by spousta materiálu na DVD.

Já jsem takový rozhlasový prostitut, kromě rádia Kiss Proton jsem vysílal ve všech rádiích. Bylo úžasný, když se vysílal program OK3, kde byly lokální programy a my měli na místní TV 19 takovou hitparádu, pouštěli tam Cavea, Faith No More a takové věci... Tehdy nikdo nevěděl, jak má soukromá televize vypadat, bylo to ještě dávno před Novou. Ale to může trvat jenom chvíli, než někdo jasně vytýčí, proč se to dělá - tedy že se to dělá pro peníze.

Druhý břeh, pořad Divadla Pod Lampou na FM+, skončil taky proto, že jim To došlo?

Těm to došlo asi až mnohem později. Do FM+ se tehdy nahrnuli všichni, co chtěli něco dělat, něco sdělit. Někteří se s - nechci říct majiteli, spíš s těmi, co o tom mohli rozhodovat - bavili víc, některý míň a někteří vůbec a to se na tom odrazilo. Tím chci říct, že jsem se s některými lidmi bavil hodně málo a za tři měsíce skončil. Ale pak jsem šel dělat do Evropy 2. To mi taky děsně dalo: musel jsem jezdit do Prahy a s Pepou Vlčkem, starým avantgardistou, probírat, co se má vysílat a co je formát. To je děsná a musím říct, že dobrá škola. A pak už je jenom na tom člověku, jestli v tom vlaku chce jet nebo ne.

Já ale získal v Evropě obrovskou pokoru k tomu, co jsem poslouchal dřív, ve své hudební minulosti, Crosby, Stills, Nash & Young a tak... to bylo zajímavý.

Tys byl ve Westu paralelně s angažmá v Lampě?

Jo, dělal jsem tam programového ředitele.

Ted' odskočím. Vzpomeneš si na nějaký zážitek ze skinského nájezdu v říjnu 1992?

Nepamatuji si, jak to probíhalo ten večer, ale pamatuji si, jak potom přijel velký Jirka Doležal z Reflexu a napsal o nás. Ale už nevím, jestli nám ten článek tenkrát pomohl nebo nepomohl...

Daly by se pro léta 1990-1994 postihnout vzestupy a propady návštěvnosti?

Nejdřív byla ta hektická, krásná doba prvního půldruha roku až dvou let, dva roky, kdy lidi chodili na všechno. Vzpomínám si na jednu chorvatskou kapelu, přišlo asi 250 lidí, což jsou počty dneska nemyslitelný... asi je to víc bavilo. Pak to přestalo - došlo k přesycení společnosti a lidi v podstatě přestali o cokoli zajímat.

Vybavíš si, kdy jste tenhle zlom pocítli?

To už fakt nevím, ale pokud si matně vzpomínám, ta euforie opadla po dvou letech. Pak lidi začali

chodit za zábavou v pátek a v sobotu, středeční a čtvrteční koncerty začaly být miň navštěvovaný. Pak začali chodit mladší lidi, přišlo techno a house - a tomu já už moc nerozuměl.

Byl jsi u prvních parties?

Ne, že bych je začal dělat já. První houseparty v Lampě udělali nějaký Němci, kteří nás přijeli přesvědčit, že je to přesně ono, přišlo na ni asi 25 lidí. Pak tam proběhly ještě tři a trochu díky mé naivitě... Nebo jinak: já nevěděl, oč jde. A když jsem vytušil, tak jsem řekl, že houseparties ne. I když to nebylo míněné proti té muzice, ale proti lidem, co to dělali.

Tohle bylo v době, kdy parties, jak je známe dnes, neexistovaly a nikdo kromě Metoda v tom neviděl žádnou budoucnost. Pak už všechny parties šly v jeho režii...

Drogy?

My jsme na ten problém nebyli připravení a nikdo z nás ho neuměl řešit. Když si vezmeš, byla Lampa hroznou dobou jediný místo, kam mohli lidi chodit - někdy to bylo hrozně nepříjemné.

Co konkurence? V jednadevadesátém existoval Beat Club Tereza...

Tu si nepamatuji. První nechci říct ohrožení pro nás byl Bílej Medvěd. To vlastně byla rocková hospoda. Já si myslel, že tam ta kvanta lidí chodí na muziku, ale to byl velký omyl.

Podobných vzniklo hned několik, ale pozici Lampy zřetelně neohrozily. Mysleli jste si, že když přežijete tohle, přežijete všechno?

Jo. Ale já už v té době odcházel. Dělal jsem tam čtvrtý nebo pátý rok a došel jsem k názoru, že už tomu nemám co dát. Dopředu jsem věděl, kolik na co přijde lidí, už to pro mne bylo o ničem... a pro návštěvníky taky. Začali tam chodit mladší lidi, já houseu nerozuměl... dělej něco pro lidi, o kterých nic nevíš.

Ten názor, že už tomu nemáš co dát, krystalizoval dlouho?

Dozrávalo dýl, třeba rok nebo tak.

Vybavíš si rozlučku? Atmosféru toho večera?

Vím jen, že to bylo někdo v prosinci, že tam hrál Velvet Revival a že jsme pili drahé nápoje.

Sleduješ, co se s Lampou stalo?

Ze začátku jsem sledovával, teď už nesleduji vůbec. Mám ale zprávy, že je to pořád dobrý.

Kdys tam byl naposled, vybavíš si?

Možná jsem tam byl na DG 307, někdy před třemi lety.

2) PATNÁCTILETÝ KAPITÁN

Osoby a obsazení: rdd (tučně), Hanka Boříková (B, v půli rozhovoru odchází) a Petr Choura (CH). Dále Goša útočící zpoza baru s iontovými nápoji a kompars.

Na začátek by mne zajímalo, jak jste se do Havířské 11 dostali.

B: Ivan Jáchim přišel do Městského kulturního střediska. Jeho snem byl vždycky rockový klub a když tam dělal asi půl roku, přiřadili mne k němu jako asistentku...

Vy jste se znali už předtím?

Ne. Já jsem dělala vedoucí hospodářský správy na MKS, a jak jsem byla nezatížená tím, že bych dělala do kultury jako takový, tak mně přiřadili k němu. A asi dva měsíce jsme spolu seděli v kanceláři, načež se projevil, že by chtěl mít rockovej klub, takže jsme se byli zeptat na ředitelství. A oni jo, něco si vyhlídněte.

MKS měla pod sebou asi čtyřicet kulturáků, takže jsme je objížděli. Ivan chtěl Družbu, ale já říkala, že panelák na Lochotíně bude hroznej. Pak jsme přijeli do Divadla pod lampou. Ivanovi se to zdálo maličký, ale já hne, že je to ono. A když jsme tam jeli znovu, už jsme si říkali "tady bar, tady pódium..." Do týdne jsme byli rozhodnutí a pod MKS to rozjeli.

Znali jste předchozí provozovatele? Pamatuji si, jak zakladatelé bývalého divadla snad na jaře 1991 v tehdejší Nové pravdě, dnes Plzeňském deníku kysele komentovali to, co se tady pod vší kuratelou odehrávalo.

Vůbec. Tady sice bylo Divadlo pod lampou, ale jeho herci už tady minimálně pět let nehráli, byli v Praze. Oni nás tehdy chtěli žalovat, že se tak nadále jmenujeme, ale to byl název tohoto zařízení.

Oni si ho sice odnesli sebou a pořád pod ním hráli, ale k objektu patřilo i nadále.

Na jaře 1990 tady už nikdo nebyl, protože objekt byl pro svůj havarijní stav zavřený. Už byli vystěhovaní nájemníci, v prvním patře zkoušela kapela Hibaj: s těmi jsme se znali přes mého muže. S nimi problém nebyl, naopak byli nadšení, že tady budou hrát.

Jedna důležitá informace. Ivan ještě spolupracoval se skupinou, která se jmenovala ARS: Ivoš Hucl, Míra Anton, nerada bych na někoho zapoměla. Nepamatuji si už úplně to pozadí, jenom, že se tady pohybovali a že dostali od Holanďanů první počítač, načež následovalo: "Boříková se na něm naučí pracovat". Já jim říkala, že ve svých osmadvaceti letech jsem na to už stará...

Vím, že jsme tady makali všichni. Ten sál byl klasické divadelní: sedačky řadový spojený a jeviště. My jsme sedačky vylámali, tapetovali jsme stěny, z kabiny pro osvětlovače jsme udělali zvukařskou... a tenkrát tady nebyla jediná firma. Byli tu všichni nadšenci, který na tom dělali.

Kolik vás bylo?

Osm, deset lidí. A protože ARS potřeboval fungovat, vydávali jsme stejnojmenný časopis, do toho první koncert... a pak to byl obrovský nástup.

Než se dostaneme k prvnímu koncertu, měli bychom uvést na scénu další postavu. Co jsi do příchodu Pod lampu dělal?

CH: Studoval VŠSE (*Vysoká škola strojná a elektrotechnická – pozn.rdd.*). Ivana jsem znal spoustu let, vyměňovali si desky a tak a on mi někdy před listopadem nabídl, jestli bych nechtěl jít na brigádu za bar. Už jsem byl ženatej, každá koruna dobrá, dělal jsem nějaký noční v Plastimatu a tohle jsem přivítal. Při prvním koncertu jsem nedělal, ale při druhém už jsem tam byl.

Tož víté. A první koncert, byls alespoň v publiku? Vzpomínáš si na něco z toho dne?

To byl Cool a Patrick Maun, Američan a industrialista. Přivezl si několik mašinek, malý mixážní pult a z toho vydával zvuky. A Cool byla litická kapela, původně pankáči, kteří se snažili... my jsme tehdy milovali Neubauten a oni jimi byli inspirovaný, na pódiu měli různé šroty... Pro mne ten koncert byl splněním nějakého snu, že konečně je tady v tom městě, kde tady žiju, vytvořený místo, tak když budu chtít vědět, co se děje, tak tohle je to místo, kde se s tím budu moct setkat face to face.

B: Mé pocity byly úplně obrácené. Byla jsem takový ten stingovec, gabriellovec a mišíkovec, co jezdí na koncerty do Budapešti, ale underground jsem do té doby vůbec neposlouchala - a industriál už vůbec ne. A když jsem poprvé viděla Cool, jak najíždí s nákupním košíkem z Prioru, říkala jsem si "Ty vole, to jsem vůbec netušila, že to existuje."

Kolik tady bylo lidí?

CH: Tak čtyřicet, ale ruku do ohně bych za to nedal.

B: Ona na to nebyla ani nějaká propagace. To se domlouvalo možná týden předtím, že přišla nějaká nabídka, my jsme to ještě neměli úplně hotový, ale řekli jsme si, že jo, že to uděláme i do těch stavebních věcí a

Byla s ním spojená nějaká očekávání?

Ne, protože to bylo otevřené tak náhle. A nemůžu vlastně říct, že bychom otevřeli. Byl koncert a asi čtrnáct dní bylo ještě zavřeno. Pak bylo otevřeno dva dni v týdnu, pak tři dni... postupně jsme získávali kontakty... ale nebylo to tak, že bychom řekli "Zítří otvíráme".

Bylo to tak hektické, že jsme prodávali lahvové pivo na chodbě... tedy ne na chodbě, ale vedle v místnosti, v bývalé šatně divadla přes pult, za námi věšáky a lidi, kteří otvírali flašky...

CH: Tady by možná stálo zas zmínku, že první profesionální bar, ten lomenej, přišel až v roce 1993.

TENKRÁT NA BELÁNCE

Vzpomeň si na svůj první den barmana?

CH: Ne.

B: Ale první barman byl Kamil Pešťák!

CH: To byla první parta. Kamil, Karel Bayer a Zbyněk Nussbauer.

B: Ti začínali ještě v šatně.

CH: První bar jsme dělali my s Jožou

Joža je kdo?

Joža Urban, můj a Bejdžánův spolužák ze školy. Slovák, který tady studoval, nedostudoval, nicméně zůstal v Plzni.

B: Přejde sem jednou za půl roku, ale je tady hodně obtisknutý.

CH: Urban byl obrovskéj... možná úplně nejdřív jsem dělal s Petrem Černým, pak s Jožou a pak s Ervínem. Pak se to střídalo, že jsme byli týden my, týden oni.

Ale nejsem schopen vybavit si nějaký pocit. Můj úplně první zážitek spojený s barmanstvím je, když proběhla první rekonstrukce – těch bylo několik – a my pak otevřeli, tak že na sále hrál nějaký francouzský šansonier. Otevřeli jsme narychlo, nebylo to ještě dodělané, a nápoje jsme podávali mezi dveřmi od sálu.

B: To jsem tam prodávala s tebou! To si pamatuju, že jsme se tam políbili...

CH. A tancovali jsme... a Lucie proběhla... (*smích*)

Hezké, hezké. Mimochodem, u vchodu se od začátku tyčila majestátná podstat' p. Emila Hrubého?

Emil byl jeden z prvních vchodařů. Asi od roku 1991. Fungovalo to tak, že vždycky byla jedna parta u vchodu a druhá na baru.

Takže jste tady byli durch.

Ono to bylo dva dni v týdnu, tři, pak to pomalu narůstalo, nebo ne pomalu, to se nedá říct.

B: Těžko se k tomu vrátit, ale my tím žili, takže když nebyl koncert, stejně jsme tu byli.

Co se v začátcích rozlévalo a jaké byly nejpoblárnější nápoje?

CH: Rum s colou, který zůstává navěky, beton asi, bavorák, potom takové ty... griotka s vaječňákem, mozek se tomu říkalo. Pak přišla mixela. Pivo jsme skladovali ve sklepě a kolikrát se nám stalo, že tam zmrzlo, takže jsme ho museli dávat k wawkám, aby roztálo. Lidi v tom často měli led.

B: Nikdo nebyl hospodský. Živnostenský list jsme dostali jen proto, že mám vystudovanou potravinářskou průmyslovku.

CH: Taky zpočátku nebyly velkoobchody. Byl velkosklad Potravin a tam se jezdilo nakupovat. Nebo třeba můj kamarád dělal ve firmě, která dělala trička, jezdil do Mexika a přivezl tequila. A domluvil si, že mu pošlou balík. Ochutnali jsme, hrozně nám to chutnalo, takže jsem od něj koupil hned dvě flašky, jednu jsem nechal doma a jednu jsem dal na bar.

Panovala na baru disciplína?

B: Ze začátku moc ne, protože jsme byli všichni hrozní kamarádi. Nedá se popsat atmosféra roku 1991, 92, protože to všechno bylo hrozně spontánní a některé věci jsme vůbec neřešili... nevím, kdo měl nějakou autoritu.

CH: Z mého pohledu – i když jsem skleroticej starší pán a možná si to idealizuju – tam disciplína byla. Nebo jsme se snažili o její zachování.

Vybavíš si z prvního cca roku Lampy postavu, která by pány zpoza baru udivovala svými nemožnými požadavky?

Ta byla vždycky... jsme prakticky na Borech a tam byla vždycky silná komunita skejtařů, tak se sem stahovali a jednou z nich byl třeba Petr Karlíček, taková typická divoká postava. Ale já bych třeba zmínil... Masorád, další skejtácká figura. Ten si sem nosil špekový lízátko. A třeba se s námi domluvil, že je budeme prodávat za barem za korunu. Grafík Košťál. A další.

On to byl jediný podnik svého druhu v Plzni, takže sem chodil od těch intelektuálů až po jako by extrémisty. A plus ty normální, kteří začínali chodit na muziku.

B: Karlíček! Jeden čas tu byl 24 hodin denně. A tehdy si vymyslel se Šamšulou...

Performanci v duchu penerského realismu!

Za to jsem ho nenáviděla. Oni si nacvičili divadlo, na které přišlo hrozně lidí. Oni vylezli na pódium a teď se tam začali bavit, dohadovat...

CH. Pít...

B: Seděli u stolu... to si pamatuju dodneška. Měli v pekáči maso, který tam zapálili. Maso hořelo, oni ho občas něčím podlili, a já tam jenom stála a říkala si, kdy chytne jeviště. Smrad, teď si řekli "tak si ho dáme", a vyklopili maso na koberec, který byl na pódiu. To už jsem si říkala, že už je

moc. Pak to nějak uklidili... od té doby tady takhle *alternativní* divadlo nebylo. To hraničilo se vším, i na tu dobu. Lidi byli nadšení, ale já jako pořadatel, který sháněl každou korunu, koukala na ten koberec a říkala si, že tady bude další den kapela...

Ještě nějaké postavy...

Dvě hodiny budeme vyprávět seznam.

CH: Emil, Kytka, Ivoš tady bejval, Mech...

B: Mech ne.

CH: Když tady byli policajti...

B: Jakej Mech?

CH: Dělal v pivovarském muzeu a teď učí snad na gymnáziu...

B: To není Mech...

CH: Ale říkalo se mu tak... Jindra Marek, Buriánek, těch jmen je spousta, Karel Komzák, Bakča...

Tak jinak. Kmenové kapely?

B: Tak to vezmeme od začátku. Darrell Standing...

CH: Znouzectnost, ta byla úplně první, Visací zámek, E!E, DDŽ.

Ti tu snad měli nejvíc koncertů ze všech...

To byla úžasná kapela. Úžasný lidi, který bohužel jako muzikanti nefungují.

B: Bradavice, Burma Jones, i když ta není úplně z toho ranku - mimochodem Bárta s Alicí tady taky hrál.

Jaká byla vnitřní dispozice prostoru? Ta, kterou pamatuje asi každý – tj. vejdeš, napravo sál, nalevo bar, za ním dvě místnosti do L...?

CH: Nejdřív byla jedna.

B: Za barem byla jedna místnost, kde byla kancelář, a za kanceláří pak místnost s dveřmi do chodby, kde měl Jirka Větrovský první prodejnu Globus. Měl otevřeno před koncertem, takže buď jsi šel do sálu doprava, nebo do baru doleva - anebo úplně doleva, to když jsi si chtěl koupit cédéčko.

CH: Z té doby si ještě pamatuji, že jsme měli na baru takovou minivěž, kde jsme si pouštěli muziku. A tehdy strašně jely Tři sestry. Na kovárně, to je nářez. A Ivan, když byl večer v práci - a celej bar zpíval, že "Na kovárně..." vždycky vyběhl..."

B: Takhle jsme asi po roce jsme zjistili, že nejde mít kancelář za barem, že tam opravdu nejde pracovat. A my tam byli zalezlí pořád. Tak jsme si udělali kancelář z původní šatny pro umělce, které jsme vyhnali do prohlubně, která byla za pódiem. Tam vznikla druhá šatna. Všichni nadávali, protože byla maličká a netopilo se tam. Ale měli jsme tam větší klid, kapela byla vedle...

CH: Ještě dovětek: aby měl Ivan pod kontrolou pouštění muziky, vzal si věžičku k sobě do kanceláře. A natáhl dráty do baru, kde byly bedny. Takže my, když došla kazeta, jsme museli běžet zadními dveřmi do kanceláře, tam vyměnit kazetu a běžet zpátky.

Byla hudba na baru netypická? Já si nepamatuji, že by v té době v hospodě znělo byt' jen rádio. Nenadávali lidi, že si nemůžou povídat?

B: Byly nadšení, že přijdou ze sálu na bar a tam se taky něco děje. Globus tady byl půl roku a pak jsme z jejich místnosti a prvotní kanceláře udělali dvě místnosti za barem. V baru hrála muzika a v těch dalších ne, takže kdo si chtěl povídat, měl tam klid, v té poslední už úplně. Tu jsme pak chodili kontrolovat co hodinu, aby se tam neděly neřesti. Tam se scházely u stolů takový partičky, že ke konci to bylo až neúnosný.

CH: To byl obrovský dar staré Lampy, sál zvlášť a bar zvlášť. Když sem lidi přišli a koncert je až zas tak nezajímá, mohli jít do baru, kde bylo úplně jiný prostředí a úplně jiná muzika.

A byla ještě nějaká hudba, která by mezi barem a kormidelníky vyvolala tenzi?

B: To ne. Spíš to jen řvalo a my v tom museli pracovat.

Pořád nám říkali, že barák je v havarijním stavu a my si nedokázali představit, že bychom mohli o patro výš. A právě přesně nad barem byly dvě místnosti, které nevypadaly, že by se pod námi zhroutily, takže jsme zadní místnost jsme nechali kapelám, aby tam měly teplo – vytápělo se to celé pomocí wawek, to bylo taky úžasný... – a šli do patra. A jak jsme v tom už rok a půl nebo dva intenzivně jeli, dělali pět koncertů týdně a pořád tady něco hrálo, přinesla jsem si jednou z domova

vážnou muziku. A úplně se mi vybavuje, jak tam sedíme, něco děláme – já už konečně na počítači od Holanďanů – a Ivan říká “to je úžasný. To je odpočinek.” Už někdy v roce 1992 jsme se kochali klasickými tóny... A on pak se vrátil ke svým, nosil různý Coheny...

Jak to vlastně vypadalo s aparátem a se zvukaři?

MKS se tehdy zbavilo Družby, kde bylo nějaký studio, z kterého po revoluci vznikl AVIK. Ostatně Ivan chtěl mít klub v Družbě proto, že tam byla aparatura. A AVIK nám tady zajišťoval zvuk. Aparaturu jsme po částech obměňovali, AVIK nám s tím pomáhal. Neměli jsme vlastního zvukaře, AVIK nám ho půjčil. Pořád nám říkali, co bychom tady měli mít. Jirka Sláma nám strašně pomáhal. CH: Skoro každý koncert byla jiná zkušenost. Zvlášť kapely, který používaly nové technologie. A my zjišťovali, co nemáme. Takže vždycky bylo málo šňůr, málo kabelů, zesilovače odcházely, bedny odcházely... občas se to řešilo tím, že se pronajal nějaký aparát od Chlada... Ta první fáze byla strašně těžká.

Jak se tohle všechno financovalo? Lampa byla už tehdy příspěvkovou organizací města Plzně?

B: Ne. My jsme začínali s MKS a byli pod nimi asi půl roku. Pak nás po vzájemné dohodě... vyhodili, resp. my se chtěli nechat vyhodit. Lampa jim přinášela nemalé peníze, ale taky nemalé problémy. My jsme sem vlastně přinesli kulturu, kterou tady nikdo neznal. I přes pocity, které jsem měla z prvního koncertu, jsem byla docela dost otevřená všem těmhle věcem, ale lidi na MKS ne. Ti to nechápali.

A nevím, jak se mohlo stát, že se sešli lidi, kteří byli tenkrát nově zvolení do zastupitelstva a povolili nám delimitaci, takže nám zůstal veškerý majetek. Od prvního června 1991 jsme byli příspěvková organizace.

TÝDEN PRO DUŠEVNÍ ZDRAVÍ A DESKA, NA NÍŽ JSOU TY PRAVÝ...

Na podzim 1991 proběhl v Plzni a v Dobřanech Týden pro duševní zdraví, ve kterém jste měli prsty...

B: Tím se Lampa dost zviditelnila světu. Ne programově, bylo to spíš takový spontánní – hostili jsme tady třicet Američanů, kteří přijeli asi měsíc předem, bydleli po domácnostech a každý z nich měl svůj projekt, který si tady chtěl udělat. Všechno proběhlo, bylo to úžasný, a pamatuju si, že všechny kapely, který vznikaly a někde hrály, hrály zadarmo s tím, že to je pro duševní zdraví, přiblížení bláznivce v Dobřanech normálním lidem... 90% lidí dělalo zadarmo. Kapel. Nás. Nějaký sponzor nám dal dotaci sto tisíc. Ženská. Dneska by to nikdo neudělal.

Byla to bomba, ale ten týden mi sebral deset let života. Američani někde přes den pracovali na svých projektech, my měli normální provoz v Lampě, pak přijedeme domů a tam na nás čekají rozjaření Amíci a hned: “dáme si rum? Rum? Jak se u vás řekne opilá ožralá?”

Pak odjeli a najednou nás začali kontaktovat lidi. Sami. Sabot tady takhle začínali.

Mimochodem, v klubových programech se rychle objevily kapely z různých evropských zemí. Jak jste se kontaktovali?

Hrozně nám otevřelo prostor to, že ARS měl kontakt na Holanďany, kteří sem dováželi kapely zvenku. Ti řekli “hele, Československo se otevřelo, tak my sem nacpeme...”

CH: Myslím, že ta doba byla v tomhle úžasná. Jak byla ta alternativní scéna hladová, tak se alternativní kruhy zvenčí snažily dostat sem. Protože oni sem taky nemohli – všichni si pamatujeme na Lochoťín 1987 – a vítali jakoukoli možnost dostat se sem a brali to tak, že je to prezentace, že honoráře nejsou tak úplně důležité.

Druhý významný milník v historii klubu je album Pod lampou na baru, které vyšlo v dubnu 1992. Nepanovaly ohledně nominace kapel na něj nějaké různice ve stylu: proč tam jsou tihle a jiní ne?

B: Nepanovaly. To bylo daný, že uděláme tuhle kompilaci... a tenkrát tady ty kapely hrály, Znouze byla sama na sebe, hrála tady furt, ale jeli si sami. A tahle skupina vznikla spontánně, nijak programově. Byla jasně vymezená tím, že hraje tady, Lampa je její domovská scéna, takže my jsme... takhle vlastně udělali tu desku, jako že Pod lampou na baru, protože tohle byly stěžejní

kapely klubu. Vyjma Znouze, která měla vlastní program vždycky.

Křest proběhl?

Akorát se dělalo turné, to jsem s nimi jezdili. Během půl roku se jelo asi po čtyřech místech...
Vůbec nevím, jak ta deska vznikla. To nebyla moje parketa.

A ta fotka, jak jsou tam všechny naskládány...

CH: To se fotilo mimo otevírací hodiny.

Já myslím, že to bylo nějak propojené s AVIKem.

...A DALŠÍ PODNĚTY

Tahle doba přinášela nové hudební vlivy: EBM, britské kytarovky, pozvolna grunge...

Neznamenalo to první generační obměnu v publiku?

CH: Lidi, kteří sem chodili, se měnili neustále. Ale první, výraznou změnu přinesl vznik Bílýho medvěda . Tehdy se výrazně odklonili lidi, který to brali z toho pohledu jakoby tý komerčnosti, nebo toho mainstreamu. Medvěd byl... normálnější?

B: Byl víc definovanej.

CH: Lampa byla alternativnější prostor, který se otevíral všemu. Mohl jsi tady potkat člověka z dlouhým vlasama vedle čerokýze, dredaře, člověka v kvádru...

B: A ty rádoby rozumnější lidi chodili pak k Medvědovi...

CH: ...a sem pak na kapely, který se jako by z tohoto prostředí dostaly někam jako by výš. Což byl případ Burmy Jones, kterou jsem mimochodem z pozice barmana z celého srdce nesnášel.

B: My jsme rozdělovali akce na foukače a ostatní, a Burma byli extra foukači.

Což znamená?

CH: ...že má nafoukáno.

B: Vnímali jsme, že oni... hráli... nebo měli na tu dobu hrozný požadavky.

CH: A na ně chodili lidi, který sem přišli jenom na ten koncert Burmy Jones. Tady bylo ukrutně narváno a Bohouš Josef přišel a... "já chci tohleto". Joža v té době udělal tohle: v polovině koncertu, na kterým bylo tři sta lidí, nosíme bedny zezdola - protože tady ještě pořád nebylo točený - řekl "já ty debily nebudu obsluhovat." A odešel pryč a nechal mě za barem samotného s touhle smečkou.

B: Oni tady začínali. Což bylo úžasný, ale najednou byli... najednou se stali někde hype, a začali se podle toho chovat.

Takže foukači pro nás byly kapely, který tady začínaly, přijely sem po měsíci a byly úplně... jako by se nesrovnaly s tím, kde začali. Jako by se něco stalo.

Tohle mi asociuje pražské indie kytarovky těch let, ty se vyznačovaly velkou nadutostí.

CH: Ale ty nikdy nedosáhly nafoukanosti Burmy Jones. Ecstasy může spouště lidí připadat nafoukaná. Oni se vždycky snažili dělat svojí práci tak, aby... aby jí dělali profesionálně.

Západní profesionalita v okamžiku, kdy ji tady neznáme a nejsme na ni zvyklí?

Jo.

Ted' udělám skok a možná vypíchnu datum, které tehdy vypadalo jako docela obyčejné, ale dnes působí jako předěl. Je 19. června 1993 a na programu dne je první technoparty v Lampě. Byli jste u toho?

To snad nebyli Němci...

Podle programu ano.

Nebo ano, ale prostřednictvím Metoda . První technoparty v Plzni byly myslím v jeho režii. Pro mě jako pro barmana to byla muzika, se kterou jsem se začínal okrajově seznamovat a nová skupina lidí, která chce něco úplně jinýho. Dosud bylo v kurzu hlavně pivo, rum s kolou a najednou tihle chtěli džusy, ovoce... Ale co se týče toho, jak to vznikalo, tak pro mě to byla věc okrajová, ta změna nebyla kdovíjak výrazná. Lampa od začátku stavěla na tom, že má široký spektrum návštěvníků a každý den může být něco jiného. My na tu různorodost byli zvyklí.

Party mi asociuje DJe a DJ jeden jev, který lze vysledovat z programů. V době, v níž se pohybuje, na nich roste zastoupení právě DJů. Ne těch, kteří hrají z vinylů, ale prostých

céděček. Dominantní postavou se kromě Bacha, postavy temného osudu zdá být David Silver...

To byl Hoffee.

?!?!?!?

Starý milovník kytarovky se snažil... tehdy byla taková ta móda inspirovaná hliníkem a všemi těmi lesklými věcmi a odtud David Silver, navíc 90210, to číslo z Beverly Hills . Parodie na tyhle kýče. Ona část ty anglický kytarovky s tím koketovala...

A přitahovali sem tíhle pánové vlastní publikum?

Tenkrát ano. Nevím, jestli to bylo tím, že podobných podniků bylo velmi málo a jestli zavíraly brzo, ale tady se vždycky měnily dvě skupiny lidí. Hlavně o víkendu to takhle fungovalo. Když byl koncert a končil řekněme v půl dvanáctý, začali se tady od jedenácti shlukovat lidi, který čekali, až skončí koncert, přestane se vybírat vstupný, lidi odejdou a oni si to budou moct užívat. Takže tady bývaly tyhle diskotéky a vlastně fungovaly hrozně dlouho.

Myslím, že hodně plzeňských DJů je ovlivněných Bachem, který měl úžasný cit pro hudbu, a udělal obrovské kus práce. Všichni jsme čerpali muziku od něj, včetně Ivana, Goldy, Mayalla, který tady zvučil, Bach byl takový hlavní bod. Všechny nás inspiroval. A David Silver byla další generace, která začala čerpat ze svých zkušeností, ale i od Bacha. Protože on dokázal jít do industrialu, blues, přes punk, alternativní scénu ke kytarovce a až k tomu popu, bylo úžasný, že do toho dokázal zapracovat i tyhle věci.

Padla tady zmínka o Bachově odchovu. Patřili tam ještě jiní? Třeba Mandela, pozdější letitý barman?

Svým způsobem ano, ale jeho prvotní zkušenosti byly odjinud. Mandela přišel jako technař a až později se dostal k punku a k plus mínus alternativní hudbě - a to byla zase inspirace Bachem. To vlastně bylo tak, že s příchodem techna se sem dostává úplně jiný okruh lidí a Mandela představuje jednoho z nich.

A ještě někdo?

CH: Určitě Fettknödel, což byl náš společný kamarád z Prahy... to byl Tráva, bratři Zubové, z nichž jeden si dal přezdívku Fettknödel, takže všichni tihle... Stěžejní byl Bach a Hoffee, pak se k nim začali přidružovat další, ale to byly spíše okrajový zjevy.

STRÍDÁNÍ STRÁŽÍ

Další skok. Na konci roku proběhla změna na postu ředitele... Ty jsi na to místo přišel od začátku roku 1995?

CH: Někdy od února... Ivan říkal, že odchází za projektem Dominiku, a že by to chtěl někomu předat a... nabídl mi, jestli to nechci dělat, já o tom uvažoval, a pak jsem řekl ano, zajímá mě to. Ale protože jsme příspěvková organizace zřizovaná městem, bylo na to místo vypsáno výběrové řízení, takže se tam mohl přihlásit kdokoli. Přihlásil jsem se, přihlásil se ještě další člověk ze sboru... plzeňského divadla, proběhlo řízení a na základě toho jsem byl Radou města Plzně jmenován... Tak.

A předtím jsem tady asi rok a půl nebyl, to jsem byl na civilce.

B: Ale přes to jsi tady dělal.

CH: Ale to jsem nesměl. Byl jsem tady načerno. Rok a půl jsem v podniku nefiguroval, jen docházel. A v roce 1993 jsem se vracel.

Byl to pro tebe velký šok, když ses do toho dostal?

Byl. Vzpomínám si na jednu věc, Citron, který Ivan objednal a na který přišlo asi 23 lidí. A my všichni se ptali proč, byl to sice úžasnej koncert, ale... ta práce pořád jako by ukazuje, že sem v rámci možností dostanu kdykoli cokoli ale ne všechno je Plzeň schopná akceptovat.

Když jsi na tenhle post nastoupil, měl jsi pocit, že z toho mandele současné hudby existuje něco, co bys tady rád viděl a co by Ivan pomíjel?

Zase nejsem schopen detailně říct, že bych sem šel s tím, že chci dělat to a to, pro mě byl vůbec problém zorientovat se v tom a naučit se odhadovat situaci, vědět, co si můžu dovolit a co ne.

Existuje nějaký mimořádný provar, který by sis pamatoval dodnes?

Zion Train při akci Jelení příkop na cestách, 50 lidí. Tohle má ale ještě jeden aspekt. Tenhle podnik není postavený na tom, že by jeho akce měly mít nějak zásadní úspěch. Nás zřizuje město s tím, že bychom se měli věnovat okrajovým žánrům. A je úžasný sledovat kapelu, která tady začíná na prvních desíti lidech, pak třeba vyhraje první ročník Coca Cola Pop Star jako 100°C a stane se velkou kapelou, na kterou chodí spousta lidí... Takže můžeš udělat kapelu, na kterou přijde deset lidí a ty na ní proděláš, ale někdy v budoucnu se ti to může vrátit. Samozřejmě se nám stalo, že jsme se snažili dostat do programu věci, který jsou nějak nastavený a stojí nějaký peníze a my je sem chtěli, protože na tom stojí prestiž klubu, čekali, že tady bude tolik a tolik lidí a byl tu jenom zlomek. Ale když se v téhle branži pohybuješ, tak víš, že se tomu nevyhneš.

Rok 1995 je významným nárůstem konkurence v Céčku. Projevilo se? A fungovaly nějaký kontakty s doubraveckým pašou Radkem Tolarem?

Fungovaly. Byl to náš zákazník, který sem chodil, užíval si tu atmosféru a pak se to tam pokusil zúročit. Nemyslím si, že by ten odliv byl ale dramatickejší...

B: Tenkrát jo.

CH: Ale přibyl tím spíš další pohled k té diferenciaci - nebo k ujasňování si toho, co by Lampa měla dělat a co ne.

B: Já si pamatuju, že mi lidi z Požáru mlýna říkali, že Lampa je mrtvá a Céčko jede. To byla pro nás taková mrtvá doba, že jsme vlastně jeli furt stejně. Lidi byli navyklí na ten stereotyp – ale už to byl stereotyp. Ale trvalo to půl roku, maximálně rok, ale pak přišli lidi z Požáru a říkali – no, Lampa furt platí.

Fungovala nějaká kartelová dohoda, abyste si nepřetahovali kapely?

CH: Já bych to nenazval kartelovou dohodou, protože to je strašně těžký. Řekl bych, že se trh rozdělil na tři části. Jedna část: chceme hrát v Céčku. Druhá: chceme hrát v Lampě. Třetí: budeme jednou tam a jednou tam.

Spíš vznikly třecí plochy na... snažili jsme se s Radkem domluvit se na výměně nějakých programů, a pak nastala situace, kdy... nevím, jestli tenhle konkrétní příklad nastal v reálu, ale asi taková situace “My budeme dělat Plexis a vy budete dělat Éčka. A kdo z vás ustoupí.” Nikomu se samozřejmě ustupovat nechtělo a čekalo se, kdo vyměkne.

Radek Tolar nám v dubnu 1998, když jsme s Rock & Popem mapovali kluby v Plzni říkal, že jste byli chvíli na kudly, ale pak proběhlo pár fernetů a bylo všechno v pořádku.

B: To bude asi o mně...

CH: Tolarovi jsme vždycky říkali fernetovej král, protože přišel, naklopil do sebe deset fernetů... on chodil vysvětlovat. Vždycky říkal “já vím, že jste mě to naučili”. A potom se začaly přetahovat kapely.

Zásadní vliv Céčka na plzeňskou scénu, a dodnes si myslím, že se z toho Plzeň úplně nevzpamatovala, je, že se tam začaly dělat koncerty zadarmo, bez vstupného. Začínající kapely, na které nedával vstupné. A spousta kapel na to přistoupila. Pamatuju si x rozhovorů z té doby, jak s kapelami, tak s Tolarem. Já zastával názor, že to není dobře. Kapely žehraly na to, že do Céčka na ně přijde sto lidí. A když přijdou k nám, tak třicet. A hrají jednou, dvakrát do měsíce. Výsledkem tohohle kroku bylo, že se vstupný v Plzni drží vůči všem okolním městům na strašně nízký úrovni. Dodnes.

Takže si nedovolíš na koncert tří čtyř místních menších kapel dát...

...devadesát korun, které jsou běžné všude jinde, ale tady v Plzni je to za šedesát. Pořád tady přežívá ten duch, že se koncerty občas dělají někde zadarmo, a pak jsou tady hospody, kde se občas dělá koncert a nevybírání se, nebo se vybírání málo...

Výborně! Co vlastně hospody s hudbou? Ty měly v roce 1995, 96 první konjunkturu.

Projevovaly se...

Já bych to ještě dořekl. To jsem se vždycky snažil těm kapelám vysvětlovat, že kdybych někde hrál, nikdy bych nepřistoupil na to, abych hrál zadarmo. Protože je to má degradace. Že nemůžu říct - pokud to není charitativní akce nebo takhle nastavená –, že udělám koncert zadarmo. Proč? Něco tvořím, něco se snažím lidem předat a abych měl nějaký odraz, musím vědět, že tam není někdo, kdo tam přišel jenom na pivo a něco mu tam hrálo. Když nevybírám vstupný, není návštěva měřítko

toho, jak posoudit... byl bych raději, kdyby tam bylo tři sta lidí, který si za to zaplatili lístek, protože je to lepší než tři sta lidí, který si nezaplatili ani korunu.

A tohle jsi nám zase říkal před sedmi lety zase ty. Nicméně tahle situace nastala, musel ses s ní nějak vyrovnat...

Určitě jsme se vždycky snažili vytahovat kapely, který se nám zdály zajímavý, že scénu něčím obohacují.

Nějaký jméno, styl?

Nechci nějak protežovat Sunshine v jejich první fázi, ale hardcoreový kapely, i když ty se v Lampě objevovaly od počátku 90.let. I když tam na jihu byla ta scéna strašně silná... Sokolov a jižní Čechy, to byly velký bašty.

A pak kapely z okruhu taneční muziky a ty, který ji propojovaly s rockovou scénou.

A zejména ty pro mě tehdy Lampu charakterizovaly. Nevymezovali jste se vůči Céčku právě skrze ně?

Nevím, jestli jsme se tím vymezovali. To, že se pro tohle rozšířil prostor, byl přirozený důsledek toho, co se dělo ve světě. Začaly sem pronikat reklamy, ve kterých se objevila taneční muzika. A objevovalo se čím dál víc Djů s gramci.

Vzpomeň si na nějakého DJe – gramcovýho - který fungoval ve staré Lampě a nacházel tady mimořádnou odezvu?

Zase bych jmenoval Trávu. Ne, že by tady byl častým hostem, nevím, jestli to byl rok 1996, 1997, ale někdy v dubnu se tady odehrála party, kde... jak se ta kapela jmenovala... Tráva tam byl a Klára Nemravová tam zpívala...

Significant Other?

Jo. A hráli k tomu Tráva a D Smack U, což byl jeden z jeho posledních DJských setů před tím, než se dal na promotion. Ti dva sem myslím přivázeli... a pak byl dost důležitý kontakt s Paskvilem, tehdy Pulsem.

Působilo to tady hodně marťansky, co se týče recepce téhle hudby publikem?

Ten první koncert? Asi stejně, jako třeba Patrick Maun v listopadu 1990. Pak tady vystupoval třeba Gary Clail, což byla třeba ukázka, jak něco vypadá... myslím ale, že každý rok najdeme v programu nějakou akci, která svým způsobem působila úplně marťansky a vymykala se tomu, co se dělo tady na tom našem písččku.

Sledoval bys, že by se třeba pověst o koncertu Significant Other rozletěla po Plzni a přitáhla zcela nový typ publika?

Myslím, že ano. Hned se na to nabalily další akce, které těžily z potenciálu, který se kolem toho průběžně tvořil.

Co hip hop, ten si v té době do Lampy cestu nenacházel?

To bylo v rámci spolupráce s Fettknödlem, který měl takový věci napůl do punku, na půl do hip hipu a částečně koketoval i s industriálem. Ale první hip hopová kapela tady byli snad United Heads.

Ono... v Plzni hip hop vlastně pořádně nikdo neznal. To bylo všechno přitažený z Prahy, která měla první kontakt.

Nějaká bizarní situace?

Pamatuji si, že jsme tady řešili situaci... to bylo na jedné z prvních hip hopových parties. Tehdy byl hrozně populární gangsta rap a nějaký chlapík tady vytáhl pistoli, přiložil ji holce k hlavě a vystřelil. V pistoli sice nebyl náboj, ale holka se samozřejmě složila, my jí opláchli obličej, jeho jsme vyhodili, dostal černou tečku.

Odskočím. Vzpomeň si, co pro tebe jako dramaturga bylo v té době vůdčí médium, zdroj informací?

Dlouho jsem studoval německý magazín Spexx, potom NME, německou televizi, kde byl pořad Rock In Alabama, taková jako by debata, něco jako naše Ladí neladí. A výměny mezi lidmi.

LOUČÍ SE A KONČÍ (ALESPOŇ NA ČAS)

Ted' jsme zhruba na konci roku 1996. Kdy jste vlastně nabyli pocit, že ten prostor je tak opotřebovaný, že už nemůže dál?

CH: To bylo tak v roce 1991... (*smích*)

B: Lampa celou dobu nevěděla, kdy skončí. Do roku 1995 nám hrozilo, že nás z měsíce na měsíc zavřou. Pořád jsme byli v provizoriu. Je fakt, že jsme tady dělali hned několik rekonstrukcí, protože nám tady třeba padala omítka na hlavu, uprostřed koncertu spadl na chodbě ze sálu na záchod ze stropu metr omítky. My to honem uklízeli do kýblů... takže takovéhle věci se děly.

CH: V chodbě byly jističe a my k nim vždycky běhali, aby kapela mohla dohrát, tak jsme je drželi...

Ale někdy už to muselo být neúnosné...

To bylo úplně jinak. Celý příběh rekonstrukce nezačíná tím, že bychom nabyli dojmu, že je třeba do toho kopnout. Spíš jsme neustále hledali příležitosti, kdy ji udělat.

B: Podnětem byl průser, že barák spadl...

CH: ...do soukromých rukou, vrátil se v restituci. Divadlo pod lampou bylo v nájmu a majitel se rozhodl ten dům prodat. Což se stalo v roce 1995, ke konci roku. A tím se začala otvírat cesta, jak ten prostor dovést k dnešní podobě. Tehdy fungovala při městě protidrogová komise a věděli jsme, že město hledá místo pro zřízení kontaktního centra. Ne?

B: Město nic nehledalo.

CH: Ale jo, vždyť jsem v té komisi byl.

B: My jsme měli přijít o barák a Marcel Hájek prosadil, že...

CH: Jo, ale ta cesta byla ta, že já byl v protidrogové komisi, bavili jsme se o tom s Marcelem, který byl předseda – a město hledalo to Káčko. Protože jsme byli jediný uživatel, nabídli ten dům k předkupnímu právu, tak nám ho museli nabídnout k odkoupení – a my neměli peníze. Tak se začalo jednat s městem, jestli ho koupí nebo nekoupí. A z protidrogové komise jsme navrhli, ještě spolu jsme ten materiál dělali... ten jsme nabídli, že by se udělalo K-Centrum s Divadlem pod lampou dohromady. Že město objekt odkoupí za účelem vybudování centra, kde budou sociální a kulturní aktivity. Takže tam se pootevřela vrátka k tomu, aby se prostor zrekonstruoval a dát do stavu, ve kterém by fungoval. Postavil se na nohy - protože jsme pořád museli držet ty jističe, praskaly vody, záchody vytejkaly...

Poslední koncert?

Vltava.

A nějaký historky z natáčení?

Já ne. Asi.

B: Nebřenský byl nepříjemnej.

CH: Nebřenský je vždycky nepříjemnej.

B: Není, ale tentokrát byl.

CH: Vždycky byl. Vltava byla jedna z mála kapel, který nám nikdy nenechaly desku. Jako promo.

B: Já tedy byla s Nebřenským vždycky kamarád, ale přesto ne.

Fungovalo to jaro 1997, pokud se vědělo, že se Lampa načas zavře, jakési “veselí na Titanicu”?

Ne. To už byla Lampa v podstatě mrtvá.

CH: Přišlo to v pravý čas, protože poslední měsíce byly prosycený atmosférou... už jsme na to všichni čekali.

B: Jak celá Lampa vždycky žila tím, že za měsíc končí, tak tentokrát...

CH: šlo o to vydržet, aby nevyhořela a nespada. Ale byli jsme i takoví vycinkaní...

B: ...celou tou dobou, jak jsme to táhli od začátku. A když jsme končili, tak už to bylo... my jsme fakt přežívali z toho, co jsme byli dřív.

Takže žádný sentimentální pocit, že něco končí...

CH: To by spíš byla otázka pro lidi, který chodili. Já se strašně těšil, až to zavřeme a začne se do toho kopat.

B: Sentiment tam určitě byl, I když nevím, jestli je to sentiment, to byl normální přechod od něčeho k něčemu.

CH: Já byl plný toho, jak to připravit tak, aby ten prostor byl životaschopný.

B: Už to nešlo dál.

A ze strany štamgastů?

To bylo stejný. Pak tedy přišli a říkali “už to není ono.” Ale to nemohlo být ono. Lampa nějak vznikala a nějak zanikala. A všechno se vyvíjí a já to vidím tak, že každý člověk se sice brání změně, ale to, co Lampa byla, nemohlo trvat věčně.

CH: Opravdu byl pravý čas to zavřít, protože podnik v tom duchu a v té podobě by nepřežil. Rekonstrukcí se změnila jedna věc. Chtěli jsme říct “ano, máme možnost to zrekonstruovat, a udělat ho tak, jak by měl vypadat. A v tu chvíli nastal jeden ze zlomů v historii, tím, že se podnik začal profesionalizovat.

Pamatuji si, že jsme stáli v dubnu 1998 na staveništi a ty jsi říkal, že do konce školního roku rekonstrukce skončí. Jak dlouho měla vlastně trvat?

Zhruba rok. Tam ale nastal problém. Stavba skončila v červnu, ale součástí toho projektu nebylo vnitřní vybavení. A my sem přišli a zjistili, že tu není akustika, která není možná, že tu nejsou rampy pro světla a nastal další stupeň boje o do-vybavení a do-utvoření prostoru. Stavba byla hotová, ale prostor se začal vybavovat až potom. Z toho důvodu se první akce oddálila ještě o necelý půlrok.

Tehdy probíhaly koncerty v Lochotínském pavilonku i jinde, říkám tomu dodnes “Lampa v exilu”. Udržely povědomí o klubu?

Myslím, že ano, ale nechci to přeceňovat.

Když jsme pak v listopadu psali o znovuotevření klubu, říkal jsi, že máš představu o klubu typu pražského Roxy. Tomu odpovídala mimo jiné zbrusu nová dispozice místa, proti tehdejší Lampě razantně změněná – kdo ji vlastně navrhoval?

Vnitřní dispozice vznikala konfrontací mezi námi a projekční firmou. Prvotní projekt připravovala firma Torion, a ten podrobný, vlastní pak... sídlí vedle Hemingwaye, teď si nevzpomenu... a tam vznikl problém, že lidi, kteří na tom projektu pracovali, vůbec netušili, o co jde. Neměli žádnou zkušenost s prostorou tohoto typu, vznikaly tam občas paradoxní situace. Vznikalo to ale tak, že jsme o tom mluvili tady, já pak komunikoval s projektanty a snažil se tam zúročit zkušenosti z předchozího chodu, z ciziny...

“My cizinou jsme bloudili” – existuje místo, které by tě tak zaujalo tak, že bys jej alespoň částečně přenesl sem?

To je právě Roxy, ale zvenčí nemám. Shodou okolností jsem ale byl před rokem a půl v Glasgow, vlezl do klubu King Tubb, nebo jak se jmenoval - a ten mě úplně prodchnul atmosférou starý Lamy. Zajímavý. Bylo to někdy v roce 2004, ale ten klub měl atmosféru začátků 90. let. Hrozně se mi to líbilo.

MEZIHRA S NEČEKANÝM ROZUZLENÍM

7. listopadu 1998 byla Lampa znovu otevřena. Program na první den byl podivuhodný a reakce na něj přinejmenším rozpačité. Co to vlastně mělo znamenat?

Chtěl jsem klub, který bude překračovat žánry. A první večer jsme se snažili udělat “Cirkus pod lampou.” To, co se v tom klubu dalo, určitým způsobem cirkus byl. A byl to pokus o to, ukázat, že to je a bude cirkus, místo zábavy, odpočinku a hledání, kde si každý najde, co chce. A zároveň snaha ukázat to nějak jinak. Otevřít klub, ale neotevřít ho zásadním koncertem.

A nezdá se ti, že jsi s pánem, který na sále máchal fakulemi, přestřelil?

Podle reakcí asi jo. Možná to bylo příliš daleko.

Ale takové reakce vždycky jsou a vždycky budou, názory se různí a debaty se vedou. To otevření svým způsobem ukázalo, - ať už to bylo přestřelené nebo ne – že Lampu vrátilo zpátky, že se o ní okamžitě začalo mluvit. Kam směřuje, o co vlastně jde... i to byl svým způsobem cíl. Ukázat, že tohle je Lampa na místě staré Lamy, je to pořád Divadlo pod lampou, dělají ho ti samí lidi, ale chtějí ho dělat trochu jinak a ukázat jiný pohled na věc.

Když jsi stavěl program na prosinec nebo na jaro 1999, chtěl jsi jím taky deklarovat, čím by

Lampa měla být?

Jasně. Ale vždycky je problém s penězi a načasováním věcí, který chceš.

Tam byl myslím dost zásadní koncert Wubble-U...

Právě vůbec ne. Wubble-U v té době byli jeden z úplně menšinových koncertů, které se tady odehráli, protože... v té době byli třeba zásadnější Tribal Drift. Byla tady zajímavá americká HC kapela Sorts, právě komunity okolo vydavatelství Day After, Hypnotix, kteří byli tehdy v tom maximálním bodě. Záměrem Wubble U bylo ukázat něco zajímavého, pak se ale ukázalo, že to úplně neklaplo.

V tom zvláštním pololetí se objevují akce, které jsou symbolem zvýšeného významu DJe, akce, které se objevují i potom: Le Funk, All Stars... zajímala by mě, s jakými lidmi to bylo spojené, a samozřejmě ohlas.

Ty vznikly v době, kdy jsem spolupracoval s Hoffeem a následně s Diomem. Zase jsem jim dával prostor k tomu, aby naplňovali své vize toho, co by se mělo dít. A vzhledem k tomu, že začátek Le Funků a All Stars byl v mezidobí, kdy jsme měli zakázanou živou muziku, kdy se odehrávaly jako-by-menší produkce tady na baru, protože sál se nemohl používat.

Ale byly už v roce 1999...

Částečně ano, ale pak se přesunuly sem.

Nechť promluví program. Přiváděly sem nějakou specifickou klientelu?

Určitě. Tahle scéna měla úplně nové publikum, jak se pak ukázalo, trochu problematický v tom, že byli netolerantní vůči dalším směrům.

Taneční fašismus?

Takové "to není náš prostor, zejtra tady budou pankáči". Pankáčům to nevadilo, opačně ano. Tehdy nastal na téhle scéně přerod. V první vlně rockeři taneční muziku odmítali a taneční muzika byla otevřená. A pak se to dostalo do stavu, kdy taneční muzika byla na vrchu a uzavřela se. A rocková a punková komunita se naopak těm směrům otvírala a úplně v pohodě je absorbovala. Ale tahle se uzavřela. A ty akce postupem uvadly nebo zmizely pryč, přemístily se do prostor, které k tomu byly připravené a vybudované.

Mazaný králíček? Ten už ale dávno jel...

El Carmel, Králíček a tak. To byly prostory, který si ty lidi vybudovali... pozice Lampy byla v tom, že je zřizovaná městem, je dotovaná a my se snažíme o to, nesahat do prostor, které pokrývají soukromníci. Proč bychom sem měli tahat DJe, když jsou tady další dva podniky, které se tím zabývají. Taneční scéna začala upadat a vracely se kytary, takže s tím souvisela snaha hledat nějaký nový tendence a zjišťovat, co se děje.

To je ale v roce 1999 ještě hudba budoucnosti. V květnu toho roku je Lampa zničehonic zavřena.

To bylo hodně těžké období. Jednak z mého osobního pohledu, jednak se v té době vůbec nerýsovala cesta, jak z toho problému ven.

Druhé uzavření Lampy začalo tím, že v prvním projektu byla podceněná hluková studie. Útvar investic jako městský investor peněz najal firmu, která měla zajistit projekt, ten si najal hlukového inženýra, který udělal hlukovou studii. On dělal výtopy a tak, tj. neměl žádnou zkušenost s takovou prostorou nebo s tímhle typem akcí. Zadal nějaké parametry do počítače, z něj něco vypadlo a on podle toho navrhl úpravy – a pak se ukázalo, že to nefunguje.

Pak že nebylo vůbec jasné, jakým způsobem se to podaří vyřešit a kam to povede, protože se objevovaly tendence Lampu neobnovovat.

???

Protože je velmi těžký najít firmu, která je ochotná navrhnout úpravy a garantovat je. A tady nebylo jasné, jestli ty úpravy přinesou ten klad nebo ne. Do té míry, aby to splňovalo ty hygienické normy. To byla jedna věc. Další: tehle dům sousedí s dalším a v něm byly tři byty, bezprostředně sousedící s námi. A bylo jasné, že další úpravy ty byty nezachráně, že bude třeba vystěhovat nájemníky. Než se to schválilo a než lidi přijali nabídku – protože mají možnost asi třikrát odmítnout – nabídku na nový byt... proto to trvalo přes rok. Ty práce trvaly – nevím jestli čtyři měsíce nebo jak dlouho, ale demontovat aparát, uskladnit ho, znovu nainstalovat do už vybaveného prostoru řešení, v už

připraveném prostoru dělat zase stavební úpravy...

Tehdy přichází druhá vlna koncertů “Lampy v exilu”

V době toho otvírání – zavírání Lampa zůstávala v povědomí, ale úplně zmizela klubová klientela, takže klub začínal na konci roku 2000 na nové startovní čáře, jenom s tím jménem. A musel si vybudovat nové kontakty. Cíl koncertů v exilu byla dvousměrný: jednak udržet si kontakty s kapelami a s lidmi, a pak udržet povědomí o tom, že prostor je a snad i bude.

A fungovalo to? Neměls někdy pocit, že se povědomí o Lampě ztrácí?

Myslím, že ne. Stávaly se mi dobré věci: v okamžiku, kdy už jsme nevěděli, jak město přesvědčit, že je potřeba sehnat peníze a udělat akustiku, přišli za námi lidi z vnějšího okruhu, z kapel, a říkali: “Hele, my chceme, aby ten podnik začal fungovat, uděláme podpisovou akci.” Takže mám pocit, že i lidem v Plzni chyběl stabilní prostor typu Lampa.

To období, jak už jsme říkali, pomáhal překlenout bar.

Část. Přes léto nebylo nic, od září se tuším otevřel bar a začaly na něm fungovat ty maličké věci, plus divadlo dole.

Tady se tehdy objevily zbrusu nové akce, které pak přetrvaly dlouho. Třeba Traveling.

Ted' se mimochodem vrátil. To byla další věc, tím, že jsme sem pořídili projekci a cítili jsme, že mezi lidmi je po tomhle typu programů poptávka, spousta lidí jezdí ven a má své materiály nebo fotky, které chce prezentovat... Nejdřív jich bylo hodně, na základě toho začaly v Plzni vznikat další a podniky jako K2ka a Boulder bar se na tohle začaly specializovat, čímž nastal ústup... Lampa se vlastně vždycky snažila ukazovat ty věci a když se jim pak začne věnovat nějaký soukromník, je čas jít dál.

Zase ta samá otázka: objevilo se na nich úplně jiné publikum?

Úplně. Ty akce jsou dodneška úžasné právě díky tomu, že bylo jiné.

Vzpomeň si na nejpoblárnější travellery? Tam jsou vždycky nějaká jména...

To, co dělal Žebro, Partigo Loskot a pak skupiny lidí kolem Honzy Trávy, který je dnes booking agentem Znouzectnosti. Ono to souviselo s tím, že hodně jezdili a začali hodně spolupracovat s lidmi, kteří dělají dokumenty pro Českou televizi. Moulis tady měl několik projekcí, které se pak objevily i v ČT.

AŽ PŘEJDE MOR, BUDE TU JEŠTĚ!

Otevřeli jste v listopadu 2000. Tehdy – alespoň to tehdy říkal každý druhý provozovatel, se kterým jsem mluvil, a bylo jich dost – klesala v klubech návštěvnost a v letech 1999 a 2000 ten trend vrcholil. Vy jste v té době prošli pauzou, jak se pak návštěvy v Lampě vyvíjely?

Pro nás to byla doba, kdy jsme začínali úplně znovu. Hned po otevření proběhl rychlý růst, pak rychlý pád, pomalé, opravdu hodně pomalé budování nové klientely a scény okolo klubu, což se myslím každý rok pomalu, pomalu zlepšuje.

Ten nejhlubší propad byl...

Někdy kolem roku 2001. To pro mě byla doba nového hledání, zapojování se do systému klubového světa.

Nastal za léta pozvolného navyšování zase nějaký, byť malý skluz?

Ono je to spíš tak, že rok má i uvnitř nějaké cykly. To zůstává pořád stejné. Myslím si, že v posledních dvou až třech letech se to opravdu trochu zlepšuje. Společnost se začíná nějakým způsobem stabilizovat a začíná snad fungovat jako by normálně, lidi si sice vybírají, za co utratí peníze, ale mají je. Vidím pomalý, ale pozitivní nárůst. Nemůžu říci, že tenhle rok byl lepší a tenhle horší, ale myslím, že se to pomalu zvedá a že nejhorší máme za sebou. A to, o čem mluvím, se odráží hlavně v létě na festivalech. Co rok si říkáme, že není možný, kolik festivalů tady je, ale pořád je jich další o rok o deset, patnáct víc. A letos navíc přišel Tábor, první pokus, aby se sem navezl řekněme cizí kapitál. Ale nejvíc je to vidět na těch malých festivalech do tisíce lidí, kterých je každé víkend... skoro desítky.

Pro léta 2000-2005 je charakteristická “ekumenická” dramaturgie. Zkusil bych ted' brát různé styly, které se v těch letech otiskly v programu a ptát se po jejich průkopnících,

místních hvězdách a pěšácích a samozřejmě po odezvě. Začal bych asi tím nejméně obvyklým, tedy metalovým undergroundem. Jak se sem vlastně dostal?

Nejsem sice žádný znalec metalu, ale tehdy začaly být tyhle věci záležitostí undergroundu a my si říkali, že by měly mít prostor i tady.

Má to společenství nějakou vlajkovou loď?

Myslím, že lidi kolem kapely Sorath. Plus Petr Hejtmánek a Ozzy, samozřejmě.

Nu metal?

Ten přišel jako nový crossover, v době, kdy nastal zřetelný odliv taneční scény a tyhle metalový - nebo i rockový - kapely začaly používat DJe a samplery. Mám ale pocit, že to byl přirozený krok ve vývoji, který jsme se snažili ukazovat. Reakce na to, co se dělo venku.

Měl v Plzni odezvu?

V první fázi nijak zvlášť. Z té doby přežívá X-Core, který téhle scéně myslím hodně pomohl.

Další významný element je funk, eventuálně acid jazz...

Příchod funku byl provázaný s vplynutím jazzu do taneční muziky, ožíváním klasického jazzu v novém hávu. Dost jsme se o tyhle kapely snažili, ale musím říct, že se nikdy nepodařilo nějakou funkovou komunitu vytvořit. V programu to - v porovnání s jinými žánry - byla docela krátká epizoda a funk nikdy nenašel žádné pevné zakotvení. Tady v Lampě.

Protože komunita neměla v Plzni žádného tahouna?

Myslím, že jo.

A měl jsi někdy pocit, že tu byl někdo, kdo mohl, ale ambice nenaplnil?

Asi ne. Plzeňský funkový kapely byly hodně regionální.

Zato se tady nečekaně chytilo ska. Tedy bod tři, Tleskač a jeho děti.

Tleskač je kapela, která... opět: odpověď na to, co se na scéně dělo. Tleskač je záležitost posledních čtyř let. Ska se tady hrálo už minimálně osm let a jedna z prvních kapel, která to tady předváděla, byli Polemici, kteří odehráli pár koncertů pro pár lidí už ve staré Lampě. Ale Tleskači se podařilo převzít to, čím byl charakteristický Požár mlýna - tedy humor a nadhled nad žánrem - a právě tohle do toho ska vnést. Tleskač vůbec není ortodoxní ska kapela. Není to žádná intelektuální zábava, ale příjemná oddychová záležitost, která nikoho neurazí. Oni otevřeli plzeňskou ska scénu a myslím, že je tím velmi ovlivněná, takže na ortodoxní ska kapely tady vůbec nikdo nechodí a mají tady strašně těžkou pozici. Ale různé variace tady mají velkou základnu. Hodně spolupracujeme s jihoamerickými kapelami, které sem v poslední době často jezdí, nebo se je sem snažíme dostávat, a takové akce jsou pro plzeňské publikum zajímavé.

Panteon Rococo & spol. jste sem začali vozit až poté, co se díky Tleskači ukázalo, že na tyhle rytmy Plzeň slyší?

Nebylo to prvoplánové. Panteon Rococo vypadl den volna a vzhledem k našim dlouhodobým vazbám zvenku se nabídli, že sem přijedou. A osvědčilo se to a koncert byl nakonec úspěšný. Jestli Hanka mluvila o Týdnu duševního zdraví jako o zlomu, tak tohle byl stěžejní koncert k rozvinutí spolupráce do dnešní podoby, kdy tady jedna z těchhle kapel jednou za dva měsíce zahraje a Lampa je pravidelná zastávka na jejich evropských turné.

Ještě se vrátím k Tleskači. Překvapilo tě, že při premiéře vyprodají Lampu? V tom snad mají mezi plzeňskými kapelami primát.

Jo, ale potom, co jsem je viděl, se překvapení zmírnilo. Požár mlýna byla hodně kultovní záležitost první fáze Lampy a řekl bych, že Tleskač je v téhle pozici dnes. Znouzectnost prochází celou dobou zhruba ve stejné úrovni. Ale Požár byl ve stejné pozici, pak spadl... a Tleskač dneska představuje kapelu, na kterou chodí kdokoli, kapela, která přesahuje rámce a naplňuje pověst té plzeňské scény.

Etnické kapely!

Worldmusic... řekl bych, že to, co se tady v posledních letech objevuje, je důsledek boomeru taneční muziky z pětadevadesátého roku, kdy taneční muzika začala vstřebávat vlivy všeho, co bylo kolem: tvrdých kytar, punku, etnické muziky, jazzu a zároveň začala sílit pozice worldmusic. A scéna posledních let je silně propojená míšením kultur a stylů, takže jsme k tomu logicky museli sáhnout. Jedna z prvních kapel, který tady ten typ muziky ukázala, byli Tribal Drift.

Myslel jsem na české kapely: třeba okruh Stejnejsch ksichtů a podobné sestavy.

Tady se objevují tři: Ahmed má hlad, Neočekávaný dýchánek a Traband. To jsou tři nejsilnější kapely téhle scény v Čechách. Ještě byli Wooden Toys, ale hrozně krátkou dobu... ona etnická scéna v Čechách na to, jaký možnosti skýtá, je strašně malá.

Málo kapel, nebo nevyužívají širokého rezervoáru, který tahle hudba nabízí?

Nevyužívají rezervoáru. Ale ono je to problematické. Je rozdíl, když člověk vidí kapelu, která hraje takovouhle muziku a má takovéhle kořeny. A pak vidí plzeňskou napodobeninu, třeba Mediterian: mně se ta muzika sice líbí, ale vůbec tam není nic... A takových je v Čechách... co je naše etnická muzika? Je to dechovka? Lidová píseň?

Městský folklór? Znouzectnost!

Jo, ale to je produkt posledních patnácti let...

Ta česká nemá z čeho čerpat. Pro mě byl obrovský zážitek, když jsem byl ve Skotsku na festivalu skotské muziky, a viděl kapely, mladý lidi, který hráli skotskou muziku. DJ, kytara, basa, bicí, dudy, DJ skrečoval keltské desky, dudák dudal a oni hráli úplně současnou muziku s dnešním pohledem těch lidí, s pohledem roku 2005. A to v Čechách není. Řekl bych, že ta klasická world music je strašně úzká. Proto se sem snažíme tahat ty latinskoamerické věci, nebo Francouze, snažíme se, aby tady bylo vidět, jak dělat world music z dnešního pohledu.

Má tahle hudba nějaké specifické publikum?

Tam záleží na oblastech. Velmi oblíbená je ten balkánskej a to má svý specifický publikum, a pak jsou takový ty jako Manu chao, ten španělskej vliv, a to je druhá skupina. Třetí plochy jsou mezi nimi naprosto minimální.

Byla řeč o ochabnutí taneční scény: jakoby v reakci na ně se objevují mladičké kytarovky anglického stříhu. Velmi čerstvý trend. Už se tady chytá?

Tahle kombinace popu, alternativy a rocku to má vzhledem k tomu, jak je Plzeň v tomhle ohledu konzervativní, hrozně těžké. Typickým příkladem jsou Southpaw: slušné zázemí, slušná pozice, a v Plzni jsou absolutně okrajovou záležitostí.

Když jsi zmínil Southpaw, platí to, co o nich bylo řečeno, i o jejich soupeřících jako Roe-deer nebo Khoiba?

To je trochu specifická věc, především kvůli jejich historii. Roe-deer vznikli jako taneční kapela, která se pak přetransformovala do kytarové s výrazným zpěvem a zřetelným vlivem taneční muziky. A po odchodu Emy a vytvoření Khoiby šla Khoiba cestou jako by experimentální muziky, která třeba v Plzni díky tomu, jak je kapela postavená na Emě a jejím charismatu, funguje. Roe-deer se ze ztráty téhle osobnosti dodnes nevzpamatovali.

Ale obecně je Plzeň spíš schopná vstřebat vlivy a la Khoiba než kytarovky.

A to všechno plus plzeňské trvalky – punk a hardcore a další – se zračí v soutěži Múza.

Ta je spojená s postavou Honzy Šimona, jednoho z pořadatelů podpisové akce na podporu Lampy u Branky.

Rychlou odbočku, Jé Jé je významná postava.

Mladík s velkou dávkou energie a svým způsobem strašně naivní, ale hodnej a upřímněj. Člověk, který se opravdu snažil, aby těm věcem pomohl. Obrovskej nadšenec.

Jaký tady vlastně byl jeho status?

To je tak. Když jsem nastoupil po Ivanovi, nebyl tu nikdo, kdo by byl ochotný nějakým způsobem pomáhat s produkcí. Já zápasil s těm úřednickými věcmi, s chodem organizace a zjistil jsem, že nemám jako by kapacitu na věci kolem dramaturgie. Ve staré Lampě tohle dělal Petr Špulák, zvukař a DJ, který taky pomáhal s plakáty a částečně na programu. Pak se Lampa zavřela a po znovuotevření tohle začal plnit Honza Brabenec. Pak nějakou dobu Hoffee, pak Diome a když ten odešel, byl další člověk Honza Šimon. Ale už tři roky předtím jsme spolupracovali na různých projektech a jedním z nich byla Múza. Historie Múzy je spojená s Honzou. On ji zažil v první fázi jako student a pak se jí snažil dovést někam dál. Začali jsme na tom spolupracovat, v době, kdy Lampa nefungovala, se soutěž odehrávala v Céčku na Americké a od té doby funguje tady, přičemž ta dnešní podoba je nějaký vzájemný... řekněme projev naší vzájemné spolupráce.

Když si vezmeš ročníky, které proběhly v Lampě: myslíš, že soupiska účinkujících odráží to, co se v Plzni – i když kapely nejsou jen z Plzně - ve zkušebnách děje?

Z větší části ano. Nemůže mapovat celou scénu, část scény je uzavřená a ty kapely vystrkují růžky na nějakých specifických akcích, ale představuje určitý obraz, co se v té nejzákladnější vrstvě děje. A během let je vidět, jak se mění, protože jeden rok je tam víc funky kapel, potom přibude víc znouzectnostních punků, pak je třeba víc metalových kapel, takže jsou to takový přelévající se nádoby.

Jaký obrázek ti, jako pro člověka, který se pohybuje v oboru, ukazuje?

Obrázek čeho?

Plzeňské scény.

Plzeň je hodně konzervativní město a nové trendy tady mají strašně těžkou cestu k popularitě. Je tady hrozně silný vliv Znouzectnosti a Požáru mlýna. Hodně kapel, které se na Múze objevují, je tím inspirovaných. Objektivně musím říci, že je tady málo kapel, které by scénu zásadním způsobem obohacovaly.

Když si vybavíš finalisty, je někdo, kdo by se sem vracel, koho bys sledoval...

Z vítězů nebo kapel, které se objevily, jsou největší asi 100°C. Když jsem je tehdy viděl, bylo to něco jako zjevení, protože přinášely něco jako jiný pohled na věc. Ale myslím že největší význam Múzy je, že množství kapel ukáže, nebo jim dá možnost srovnání, mohou se pak třeba rozpadnout a přetransformovat se v něco, co funguje dál. Protože myslím, že ne vítězové Múzy, ale spíš skupiny, které na jejich základě vzniknou, mají větší ambice se někam dostat.

Kapely, které se umístí v divácký nebo v hlavní soutěži, mají možnost pobýt ve studiu, a ta zkušenost je pro ně podnětná. Spíš si myslím, že to nejde o vyzdvížení jedné kapely z finále, ale o tom že lidi z těchhle kapel získávají informace a dál je využívají.

Máš pocit, že z kapel, který se přihlásily a ne třeba vyhrály, ale zkoušely to jeden dva roky, vytvořily partičky, které tady hrají na koncertech místních kapel za paušální sumu?

Jistě. Pro nás nebo pro mě je Múza velký zdroj inspirace, člověk má za krátký časový úsek možnost vidět hodně širokou paletu toho, co se děje. Ale nejen vidět něco, ale sledovat i reakce publika.

Protože myslím, že publikum, které chodí na Múzu, je specifické: není to klasické koncertní publikum. Jsou to kamarádi a člověk tam vidí jako by divácký potenciál nebo to, co vnímají.

Takže... a zrovna tak z těchhle kapel vznikají nechci říct zrovna zájmové skupiny, spíš takové, které mají třeba vyšší ambice nebo se snaží své koncerty obohatit tím, že sem dostávají kapely z jiných regionů, na které by samostatně nikdo nepřišel.

Vybavíš si nějakou, která by se tímhle způsobem – když to přeženu - vyvezla na zádech místní kapely, která hrála na Múzách a tak?

To jsou třeba Switch, které sem přitáhly plzeňský kapely. Ti sice na Múze hráli... ale do místního povědomí se dostali skrze kapely vzešlé z Múzy. Určitě.

ALLES HAT EIN ENDE (NUR DIE WURST HAT ZWEI...)

Jsi v Lampě patnáct let v různých pozicích, nepřipadáš si na to už občas stár?

Projevuje se to spíš tak, že si člověk čím dál tím častěji klade otázku, jestli jeho osoba ještě může přinést vklad k dalšímu vývoji. Jestli už není čas odejít někam jinam a zúročit zkušenosti někde jinde.

Na celý život to není.

Nemůže.

Vzpomínám si ale, jak mi tuším pan Kalina ze Sta zvířat vyprávěl o asi padesát let fungujícím klubu v Detroitu a jeho provozovateli, který zestárl s ním.

Ono to má dvě pozice. Za prvé: jestli člověk má sílu věnovat se tomu hledání a objevování, které by klub měl obsahovat. S každým rokem, každou akcí nabírá zkušeností a tam vzniká svár mezi mladictvím, které nemá zkušenosti, ale obrovskou zásobu energie a nadšení, které mu umožňuje přenést hory. Což já už třeba nemám, ale mám zase zkušenosti k tomu, jak ty hory ne zrovna přenést, ale dosáhnout, aby se něco uskutečnilo, aby to fungovalo...

Nedokážu v tuhle chvíli říct, že tu budu dva roky, rok, deset let. Rozhodně ne celý život, člověk v téhle práci naráží na stereotyp a únavu z něj a čím je starší, tím je hledání nových cest a

experimentů těžší. Na druhou stranu má obrovský dar práce s mladými lidmi a nechci říct nějakého duchovního naplnění, ale ta práce je v zajímavání se a sdílení strašně povzbudivá. A člověka obohacuje a omlazuje.

Vyslýcháný, nyní máte právo pronést poslední slovo.

To, co Lampa je, je možné díky podpoře ze strany města. Celou dobu, co se tady snažíme hledat to Něco, co stojí mimo rámec hlavního zájmu a hledat a podporovat to zajímavé, je možné jenom díky tomu, že je klub zaštitěný městem. To je obrovský klad, protože měřítkem není ekonomická vratnost, ale snaha najít a podpořit něco, co potřebuje nějakou dotaci. To, že podnik je už patnáct let, to, co dneska je a kam se bude vyvíjet, existuje díky tomuhle základu.

P.S.:

Největší koncerty v patnáctileté existenci Lampy očima Petra Choury

ZNC, E!E, Hypnotix, Švihadlo, Tribal Drift respektive Loonaloop. To je těžká otázka, těch kapel je hodně. Radical Dance Faction, koncert, který měl obrovskou atmosféru a byl naprosto nezapomenutelný. Gary Clail, první Polemic v novém Lampě, první Waltari, které jsme dělali tady (předtím měli dva koncerty tuším ve Svornosti) a v poslední době Sunshine, zvláště poslední koncert a loňský zářijový koncert Tatabojs k *Nanoalbu*.